

Facta, som ere fremdragne af den ærede Ord- fører. Jeg troer, at disse Facta kunde udfyldes, uden i mindste Maade at træde ud over Sandhedens Omraade, paa en langt grellere Maade, end den ærede Ordfører gjorde. Dybt skal jeg ikke komme ind derpaa, men jeg skal dog henstille til den høitagtede Minister, om han finder, at en Mand — jeg tænker nu paa denne Lærer i Nordsjælland, som har særdeles gode Vidnesbyrd for Udøvelsen af den Gjerning, hvortil han efter sit Kaldsbrev og efter forudgaaende Bekjendtgjørelse om Embedet er kaldet — bør straffes med at forflyttes til et Embede, der er vel $\frac{1}{3}$ mindre end det, han har — 120 Rd. i Reguleringssum kan gjerne give en Mand i Virkeligheden et Par Hundrede Rigsdaler, men selv om det nu er kun 120 Rd., er det dog et meget betydeligt Beløb for en Bestillingsmand i denne Stilling; — om han, siger jeg, bør straffes med en Bøde af denne Størrelse, fordi han ikke kan paatage sig en Gjerning, hvortil han ikke er kaldet. Og ikke nok dermed, men tillige rives bort fra en Virksomhed, han nu har faaet kjær, efterat han har arbejdet der i 4 Aar og for en Kredt af Folk, som beviistlig slutter sig om ham med Kjærlighed? Det er dog noget Færligt med disse Forsættelser af Skolelærere, naar de først ere staaede ind paa saa god en Maade, som Tilfældet synes at være efter det foreliggende Andragende og andre Vidnesbyrd. Jeg henstiller dette til den høitærede Kirke- og Underviisningsminister. Dernæst vil jeg spørge den høitærede Minister, hvorledes egentlig en Provstret sættes. Det skal være gaaet i dette Tilfælde saaledes til, at en Provst i Forening med en Fuldmægtig eller Skriver fra et Contoir, der førte Protocollen, og Klageren, vedkommende Sognepræst, ledede Forhandlingen. Klageren var tilstede under hele Forhøret, medens de Anklagede indfaldtes efterhaanden. Jeg kunde ogsaa ønske nærmere oplyst, hvorledes det kunde gaae til, at en Lærer, ikke den her omtalte, men en Collega i samme Sogn, blev multeret af Ministeren med en Mulct af 20 Rd. for en Forseelse, som han vil gjøre sin Ed paa, at han ikke har gjort sig skyldig i. Jeg kunde ligeledes

ønske oplyst, hvorledes det kunde gaae til, at vedkommende Sognepræst, der, saavidt jeg antager, har havt at bestille med Fastsættelsen af Reguleringssummen af Skolelærerembedet, i sin Tid har kunnet ansætte disse Embeder med den Forffjel, jeg har nævnt — 120 Rd., $\frac{1}{3}$ og dog i sin Indstilling til Ministeriet om, at de vedkommende Lærere skulle bytte Embeder, faaer dem til at balancere. Det synes at være lidt mærkeligt. Der er flere forskjellige Ting, der synes at vidne om det Samme, som saa tidt hænder i Livet, at, naar man vil over, saa gaaer man over der, hvor Gjerdet er lavest, og jeg kan ikke nægte, at, naar vi sammenstille dette med, hvad der ellers foregaaer i den administrative Verden, saa tager det sig overordentlig underligt ud. En Mand kan udføre sit Embede tilfredsstillende for de Vedkommende, men fordi han ikke kan paatage sig Mere paa Grund af en midlertidig Sygdom, som forresten efter Lægens Attest er i Begreb med at ophøre, skal han behandles paa den Maade. Hvordan behandle vi ellers vore høie Embedsmænd, naar de blive syge? Vi lade dem beholde deres Embeder og lønne en Mand til at bestyre det for dem, og give dem ovenikøbet Rejsepenge, for at de kunne rejse til et Badested. Det fleer ikke saa sjældent og vil vistnok ogsaa kunne fleer under vor høitagtede Cultusminister. Skulde vi lede op i dette, kunde vi finde mange saadanne Exempler. Det forekommer mig aldeles klart, at Embedsbytninger ere ulovlige, selv om saa en Mand som Monrad kan have givet sit Samtykke til en Bytning; at en Minister paa Skjøn kan gjøre Noget, som ikke er rigtig, kan ikke være noget Beviis for, at en anden Minister ogsaa kan gjøre det; det er da ogsaa baade besynderligt og uhyggeligt at see, at et Skoledistrict, der paa lovlig Maade har faaet en Lærer, som det er vel tjent med, paa ulovlig Maade skal paatvinges en Lærer, som det paa ingen Maade vil have, en Mand, som det af flere Grunde ikke kan bruge, og ogsaa af den Grund ialfald, at han med Hensyn til Vidnesbyrd for sin Uddannelse staaer langt under den anden. Den ærede sidste Daler nævnte, at en Lærer, som ikke var særdeles afholdt i sin nærmeste Kredt, ikke kunde komme